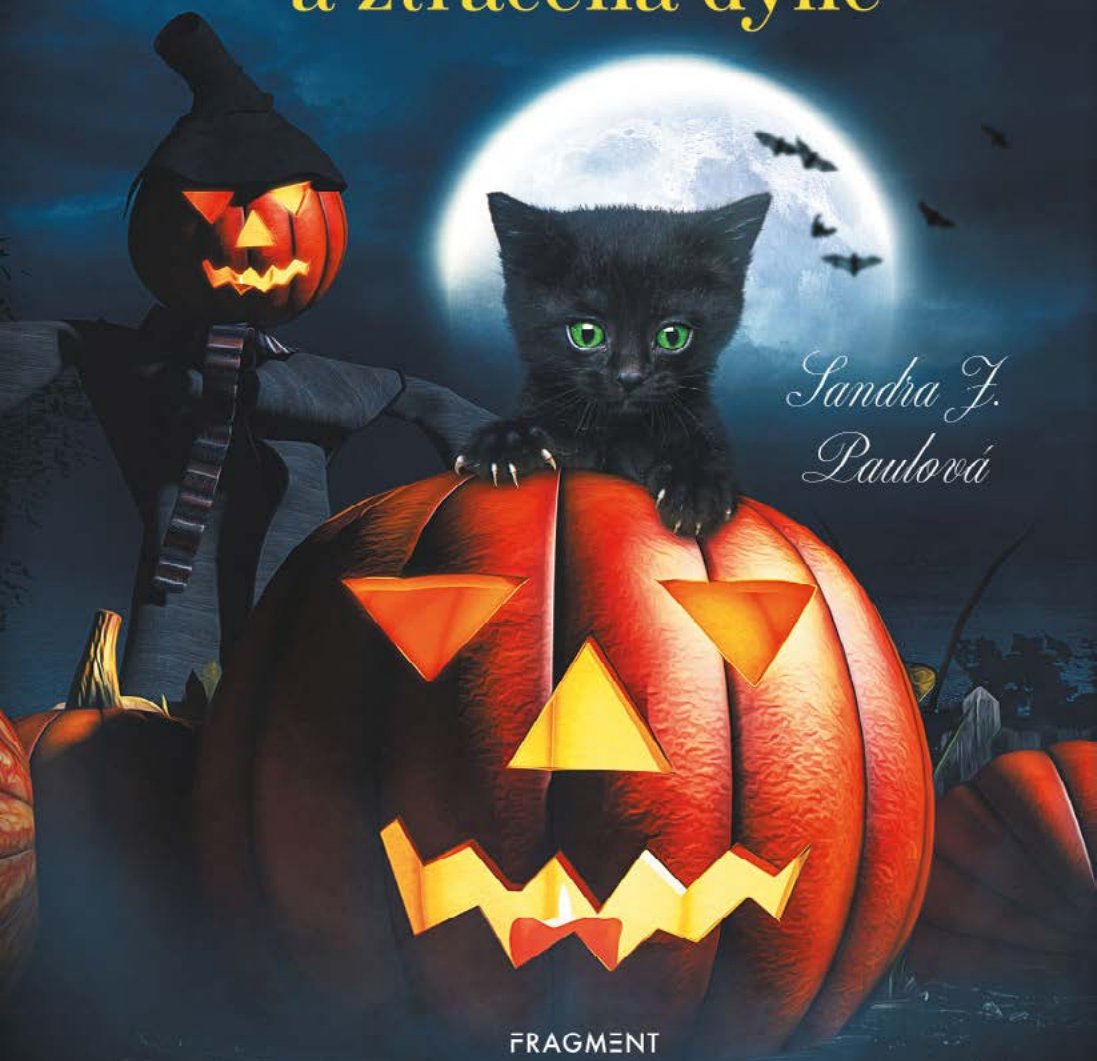

KOČIČKA HAMLEY

a ztracená dýně

*Sandra F.
Paulová*

FRAGMENT

Kočka Hamley a ztracená dýně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra J. Paulová
Kočka Hamley a ztracená dýně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOČIČKA
HAMLEY
a ztracená dýně

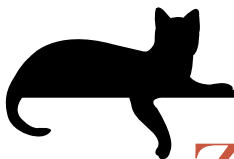
Sandra J. Paulová

FRAGMENT

© 2021 Sandra J. Paul
© 2021 Uitgeverij Hamley Books
Translation © Tereza Dubenská, 2022
Cover design: PsyCat Cover Designs

ISBN tištěné verze 978-80-253-6004-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6022-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6023-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6024-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

1.

ZAHRADA

Černá kočička jménem Hamley věděla, že má krásný život. Bydlela v ohromném a tichém domě blízko lesa s maminkou a se svými sestřičkami, Lexi a Lilly.

Za domem se rozkládala veliká zahrada obehnaná obrovskými stromy. Pro kočky, které se rády toulají venku, to bylo ideální místo. Maminka ji pouštěla ven, a tak to Hamley brzy poznala sama. Byla sice ještě maličká, ale to nevadilo, protože se o sebe uměla postarat. Už to taky všem dokázala.

„Musíš zůstat na zahradě, Hamley,“ poučovala ji maminka pokaždé, když Hamley vyklouzla ven dvířkami pro kočky. „Ať na tebe pořád vidím. Rozumíš? Zahrada je rozlehlá a najdou se v ní místa,

kde číhá nebezpečí. Hlavně nechoď do lesa. Žijí tam lišky.“

„Ano, maminko. Ne, maminko,“ říkávala Hamley statečně. „Vždyť já nemám ani tušení, jak lišky vypadají.“

„A tak je to správně,“ usmála se vždycky maminka. „Zjistíš to, až budeš velká.“

„A můžu jít za plot, když se ke mně přidají Lilly a Lexi?“

„Ne, Hamley. A už žádné omlouvání.“

„A když se mnou půjde Lump?“

Lump byl černobílý kocour, který už několik týdnů žil ve stodole na samém konci zahrady. Když se s ním Hamley setkala poprvé, nevypadal zrovna přívětivě. Dokonce se choval ošklivě. Dělal to ale hlavně proto, že byl smutný. Než se totiž nastěhoval do zahrady, toulal se světem sám a vůbec se mu to nelíbilo. Teď když bydlel ve stodole a dostával pamlsky od Bětky, paní domu, zářil štěstím a radostí. V poslední době se s Hamley často potkával. Byl na ni milý a omluvil se za všechny lumpárny, které jí provedl. A stal se jejím kamarádem.

Maminka se na ni zvědavě podívala: „Lump? Já myslela, že se ho bojíš.“

„Ne, nebojím. Já nemám strach z nikoho. A on se změnil, mami. Je laskavý a taky moudrý. Podle mě je skvělý.“

„To je sice hezké, ale ani s ním se nesmíš toulat.“

„Ty si nemyslíš, že je fajn?“

„O to nejde,“ namítla maminka a protočila panenky.

„A proč teda nemůžu?“

„Protože jsi ještě maličká, ačkoli si myslíš opak, moje milá.“

„Ale mami...“

„Ne, Hamley. Sice věříš, že už jsi velká kočka a že se o sebe umíš postarat sama, ale ještě musíš poslouchat svoji maminku. Smíš na zahradu, ale jen pod mým dohledem. A v noci zůstaneš uvnitř jako poslušná kočička, dokud nerozhodnu jinak. Rozumíš?“

„Rozkaz, maminko. Moje nejmilejší maminko.“

Maminčiny obavy byly Hamley občas k smíchu. Ale v porovnání se starostmi hlídacích psů,

Kaspera a Kamila, to byl slabý odvar. Chovali se jako její osobní strážci. Ti darebáci, jak jim lidé říkávali, se vždycky motali kolem ní, a dokonce štěkali na ptáky, kteří si dovolili přiletět moc blízko. Copak by se mohla takových drobečků bát?

Hamley už to jednou nevydržela: „Myslím, že ptáci by spíš měli mít nahnáno ze mě,“ zabručela. „Vždyť jsem větší a silnější než oni. Kočky jedí ptáky, nebo ne?“

„Velcí nebo malí, silní nebo slabí, zkrátka si musejí dávat majzla, aby nelítali moc blízko,“ zavrčel tehdy Kamil. „Navíc existují i obrovští opeřenci, a ty jíst nemůžeš.“

„Nepovídej! Jak velcí?“

„Jako lidské mládě. A loví malá zvířátka, která pak nosí do svého hnízda. Tebe by slupli jako malinu.“

„Tomu nevěřím,“ zamračila se Hamley. „Povídáš mi to jen proto, abys mě vystrašil. Je to tak?“

„Ty nám nevěříš? Pak se mnou někdy zajdi do zoologické zahrady,“ skočil jim do řeči Kasper. „Tam mají tucty obřích opeřenců, kterých se bojíme

i my, psi. Chovají je za ploty nebo v klecích, aby neublížili lidem. Jsou vážně hrůzostrašní.“

„Co je to zoologická zahrada?“ zajímala se s údivem Hamley.

„To je místo, kde žijí divoká zvířata,“ vysvětloval Kasper. „Lidé se na ně chodí dívat, protože takoví tvorové se u nás obyčejně nevyskytují. Lidé zaplatí vstupné a pak si je prohlížejí s otevřenou pusou, protože jim ta zvířata připadají zvláštní. Moc zvláštní. Najdeš tam zvířata všech barev, tvarů i velikostí. Jsem rád, že se tu nepotulují volně, protože jinak by nás sežrala.“

„Jaká zvířata tam třeba žijí?“ zeptala se Hamley zvědavě.

„Lvi a tygři, sloni a žirafy.“

„Co je to slon?“

„Obrovitánské šedé zvíře, které by tě svýma nohama zašláplo jako červa,“ odpověděl Kamil. „Má dlouhý nos, kterým zvedá ze země a sundává ze stromů jídlo.“

Dlouhý nos? Obrovské tlapy? Hamley z toho byla celá paf. A tak se moudře rozhodla, že další

otázky pokládat nebude, protože by se jí stejně dostalo vysvětlení, kterému by nerozuměla.

Velká zvířata znala. Některá z nich viděla v televizi, když ležela stočená v klubíčku na klíně Violy, své paničky. Hamley věděla, co je to televize, a byla na to náležitě pyšná. Ta krabice, ve které se míhaly obrázky, jí připadala hrozně zajímavá. Díky ní se naučila, jak to chodí ve světě lidí. Často se s Violkou koukala na kreslené filmy. Anebo sledovala dokumenty o přírodě, kde se objevovala ta veliká zvířata, o kterých mluvili psi.

Když si ale k televizi sedl Jindřich, tatínek Violy, pouštěl si pořady, ze kterých měla Hamley nahnáno. Takové filmy a seriály měla Viola ještě zakázané. Lidé tam po sobě stříleli z podivných udělátek, kterým se říkalo zbraně. Když Hamley náhodou takový strašidelný pořad zahlédla, raději pak spala s Violkou.

Filmy o zvířatech se jí líbily ze všeho nejvíc. Ráda se pohodlně usazená na gauči koukala na velikánské kočky, které se toulaly divočinou. Jedna z nich vypadala docela jako Hamley, jen byla